

Wie van de drie

De Corgi, de Lancashire Heeler er

Heelers zijn nieuwsgierig, hun korte pootjes vormen geen enkele belemmering.
Foto: Maul Velders.

Tekst: Hanneke Reitsma.

'Hé, zijn ze de pootjes vergeten?' Opmerkingen over het postuur zijn eigenaren van dit soort honden wel gewend, zij weten dat ze ondanks het gemis in pootlengte meer dan genoeg 'honds' zijn. Alle drie hebben ze een schofthoogte van rond de 30 centimeter, maar met een gewicht van rond de 7 kilo voor de kleinste tot 17 kilo voor de grootste is er een zeer duidelijk verschil in postuur; van 'best veel hond'(Cardigan en Pembroke) via 'handzaam formaatje'(Västgötaspets) tot 'klein maar o zo dapper'(Lancashire). Alle drie hebben ze min of meer dezelfde taak

gehad, toch is hun temperament niet hetzelfde. De een heeft als eerste kreet in de rasbeschrijving staan: 'Pittig', de andere: 'Trouw', 'Moedig' of 'Waaks'. Waaks zijn ze allemaal - in de zin dat ze gemakkelijk aanslaan. Vooral de Zweed kan zich bij opwinding behoorlijk laten horen. Zoals Elian al benoemde, het is een eigenschap die niet in alle contexten even goed gewaardeerd wordt. Op een flat of in een drukke woonwijk wordt een blaf al snel als overlast gezien. Dat blaffen is een eigenschap die in sommige exemplaren zo diep geworteld zit, dat het - ook al werk je er vanaf pup zeer consequent aan - niet altijd te voorkomen is. Het is daarom voor alle partijen handiger als een waakse hond in een leefomgeving woont waar het aanslaan gewaardeerd kan worden.

Verder zijn ze behoorlijk goed aangepast aan het gezinsleven, ze willen er graag op uit, zijn pienter en niet suf, leren graag en snel en zijn behoorlijk goed te trainen. Waarbij de kleinste (de Heeler) het meest behendig en veeleisend is, en de grootste twee wat meer restricties kennen.

SOCIAAL GEDRAG

Herderen/drijven, in de gaten houden en zo nodig ingrijpen. Dat is wat ze allemaal kenmerkt. De Västgötaspets is wat dat betreft in de verkeerde rasgroep ingedeeld want ook deze kleine 'spits' doet exact hetzelfde werk als zijn Engelse broertjes. Als werk hebben ze het *heelen* en waken, als hobby het verdelgen van ongedierte. Dat betekent dat ze niet per se gefokt zijn op 'allemandsvriend', dan zouden de waakse eigenschappen immers op den duur verloren gaan.

Een gedegen socialisatie moet er voor zorgen dat die terughoudendheid niet omslaat in angst(agressie). Eenmaal succes ervaren met wegblaffen van een 'enge' persoon maakt dat het gedrag snel verergert.

Bij de Corgi's is het verschil tussen Pembroke en Cardigan steeds ietsie groter geworden, maar er zijn net zo veel uitzonderingen. De Pembroke mag er door zijn compacte verschijning en laag aangezette oren misschien aalbaarder en minder als 'enge' herder ogen, maar schijn bedriegt, juist de Cardigan is extravert en flexibeler.

Naar eigen mensen is het een ander verhaal. In de pubertijd kunnen ze zich behoorlijk uitdagend gaan gedragen en op hun strepen staan. De Corgi's zijn wat dat betreft géén wafjes!

Ook de Västgötaspets is wat meer op zijn eigen mensen gesteld zijn dan op vreemden, hoewel hij met zijn pientere koppie ook vreemden gemakkelijk om zijn pootje wind, al is het maar om een balletje te laten gooien. Opportunisme is ze niet vreemd.

Ook bij de Heeler komen 'eigen mensen eerst', en een goede socialisatie moet er voor zorgen dat ze zich niet te pittig opstellen. Hun terrierbloed kan bij tijd en wijle de overhand nemen.

Bij alle drie staat dat ze geweldig met kinderen zijn. Om spraakverwarring te voorkomen, dit is altijd met een 'mits en maar'. Het zijn geen van allen honden die alles, eindeloos, over hun kant laten gaan, maar ze willen wel graag spelen! In die zin zijn veel van dit soort hondjes dol op de beweeglijkheid van kinderen. Maar... als ze eenmaal hun mandje opzoeken, willen ze ook echt met rust worden gelaten.

Echter, de individuele verschillen op gebied van 'kindvriendelijkheid'

de Västgötaspets als gezinshond

zijn, zeker bij deze rassen, vaak nog groter dan de rasverschillen. Een goede fokker kan u vertellen welk typetje in het nest het best bij uw gezin zou passen.

Naar andere honden zijn de Västötaspetsen het meest sociaalvaardig. Hun schelle kef kan – meestal door enthousiasme – wel eens in de weg zitten, maar echte knokkers zijn het niet. De Welshen zijn ook redelijk gezellig, veel mensen houden het dan ook niet bij één exemplaar. Bij de Lancashire komen soms behoorlijke hittepetitjes voor – .. hoewel dit met goede socialisatie en voorkomen van frustratie grotendeels te voorkomen is. Met name naar seksegenoten is het hun gedrag niet altijd even gemoedelijk; het wordt daarom afgeraden om twee exemplaren van dezelfde sekse in een huishouden te hebben.

Aangezien ze allemaal 'ongedierte verdelgen' op hun lijstje hebben staan, kan de hamster van dochterlief daar ook onder vallen. Grotere huisdieren waar ze mee opgroeien zijn geen enkel probleem. Alles wat klein is en wegvlucht ontsnapt niet aan de kaken van de heeler. De kleinste heeler kan behoorlijk fel jagen. Katten en andere dieren die wegrepen triggeren meteen, en ook in een spannend ruikend bos kan de verleiding erg groot worden. Dat is een kwestie van als pup voorkomen dat ie daar ooit de kans toe krijgt. Voor de andere geldt dat ze niet zo veel jachtdrift bezitten dat ze wegllopen en wegblijven, maar bij gebrek aan andere uitdagingen is najagen altijd een leuk spelletje. Najagen, jagen en heelen (drijven, happen en bijten) ligt immers in elkaars verlengde en er is soms weinig voor nodig net een stapje (te) ver(der) te gaan...

OPVOEDING EN BEWEGING

Op de kleinste van het stel, de Lancashire, moet u zich zeker niet verkijken. Deze Heeler is nog iets doeneriger dan de grotere broertjes; de combi herder-terrier heeft een echt workaholicje van hem gemaakt. De ene is een typische herder, de ander meer terrier. Toch maakt die alertheid, hun openheid en leergierigheid én hun directe reactievermogen ze tevens zo leuk! Altijd in voor een lolletje, een spelletje, en als ze even niks te doen krijgen, verzinnen ze zelf wel iets. Daarnaast is het een genot om ze met Flyball of behendigheids bezig te zien. Het fanatisme waarmee ze lijken te willen winnen komt ze dan goed van pas!

De Welshen zijn ook behoorlijk sportief maar hun korte pootjes in combinatie met lange lichaam maakt wel dat ze niet allemaal even geschikt zijn voor behendigheid, Flyball of andere sporten waarbij de pootjes en rug te veel belast kunnen worden. Aangezien ze behoorlijk goed te trainen zijn, zijn Treibbal, Hoopers, doggydance prima alternatieven en vooral op gebied van EG en GG moeten ze hoog kunnen scoren. Thuis kunnen ze nog wel eens op de strepen staan. Onderschat ze niet. Cardigans en Pembrokes hebben nog ietsje meer de neiging lekker zelfstandig te scharrelen (je vindt altijd wel ergens iets eetbaars...), en

De Västgötaspets, ook wel Zweedse Vallhund genoemd.

Wie van de drie

*De Lancashire Heeler is een sportief en niet bang uitgevallen hondje.
Foto: Maud Velders.*

Spetsen zijn intelligent en nog relatief gezond.

een 'ach, zo lang ik het baasje nog hoor, is het goed'-houding aan te nemen. Maar dit valt of staat ook met de energie die zijn eigenaar er in stopt.

De Västgötaspets is een vrolijk én ondernemend hondje, en is daarom voor van alles in, van behendigheid tot speuren - zweetwerk is ook een van zijn favorieten -, op recreatief vlak zal hij het sowieso goed doen. Bij het drijven blijkt hij nog steeds een gedreven werker. Zoals een enthousiaste eigenaar vertelt: 'Het probleemoplossend vermogen van mijn spetsje vind ik geweldig. Hij geeft niet snel, zeg maar bijna niet, op. Een vasthoudend type. Maar zijn motivatie voor iets waar hij het nut niet van in ziet, is nul. Altijd een uitdaging om dat dan van hem gedaan te krijgen. Je wordt er heel creatief van.'

Vergeet niet dat honden zoals dit, zowel de Corgi's, Spetsen en Heelertjes in hun oorspronkelijke habitat niet de hele dag opdrachten kregen, maar het gros van de tijd zelfstandig hun hobby of werk uitvoerden. Zij bepaalden, als ze met de boer achter, rond of door de kudde mee liepen, wanneer welke

koe 'even tot de orde moest worden geroepen', en zij bepaalden ook zelf wanneer ze een muis of rat pakten. Totdat de boer zei dat het genoeg was...

Dat maakt dat met name de kleine Heeler het ene moment heel fel en vasthoudend kan zijn en snel kan switchen om het volgende moment klaar staan voor een volgende opdracht en de Västgötaspets - waarbij men liever niet te veel felheid zag bij het werken - een wat gemoedelijker manussje van alles is, en geen specialist zoals bijvoorbeeld een Border Collie.

Dit maakt de Lancashire het meest veeleisend, dit is echt een hondje voor mensen die dagelijks de tijd hebben zeer actief en intensief met hem bezig te zijn. De Corgi's zijn een stuk gematigder met betrekking tot hun eisenpakketje - dat komt mede omdat ze de laatste decennia meer voor de show dan voor het werken zijn gefokt - en de behendige Västgötaspets zit er tussenin.

Toch zijn alle drie de types prima op te voeren. Mits men duidelijk en consequent is (de Corgi zal daarbij soms wel willen weten wie de langste adem heeft...). Ze werken allemaal graag voor een beloning - clickeren vinden ze fantastisch - maar dat hoeft niet altijd in de vorm van lekkers te zijn, aandacht of een lief woord kan ook volstaan. Ze zijn sowieso gevoelig voor de stem - wat de opvoeding kan vergemakkelijken -, maar ook voor stemmingen.

Hakken bijten is een eigenschap die gewent was in het

Welsh Corgi Cardigans.

oorspronkelijke werk. Deze is bij het ene exemplaar meer in aanleg aanwezig dan het andere. Als men er van pup af aan op voorbereid is, is het (met name die energie) goed om te buigen naar ander, meer gewenst, gedrag. Laat men het gaan, onder het mom 'grappig', dan bestaat de kans dat het uit de hand gaat lopen.

GEZONDHEID

Dit soort honden kunnen gemakkelijk 13 jaar of ouder worden.

De stoere kleine Zweed wordt dikwijls (mede) aangeschaft omdat het een vrij natuurlijk ras is dat niet zo behept is met gezondheidsproblemen. Natuurlijk bestaat er wel een kans dat hd, patella luxatie of oogziekten voorkomen zoals dat bij alle ras- en niet-rashonden kan gebeuren, een goede fokker laat zijn fokdieren sowieso op dergelijke zaken testen.

Bij de Lancashire Heeler kunnen diverse oogaandoeningen voorkomen, evenals patella luxatie, epilepsie en wellicht ook hd.

Ook de Corgi's zijn niet helemaal vrij van erfelijke aandoeningen zoals oogziekten, hd en epilepsie. Rugproblemen – zoals hernia – komen helaas ook bij de Corgi's regelmatig voor. Verantwoordelijke fokkers laten op al deze aandoeningen testen en fokken niet met lijders. Verantwoordelijke kopers vragen altijd naar deze onderzoeken en de uitslagen...

De Corgi's hebben de neiging om te dik te worden – of zijn het

de eigenaren die de neiging hebben ze veel lekkers te geven? – en eenmaal wat ouder kunnen ze ook wat luier worden. Voordat je het weet heb je een schommelende Corgi aan je zijde waarbij de kans op nare gewrichts- en rugproblemen per dag toeneemt en de kwaliteit van leven dus drastisch afneemt. Probeer dus activiteit en gewicht goed op peil te houden.

Deze rassen hebben alle een natuurlijke, stokharige vacht, dat betekent dat er weinig aan hoeft te gebeuren maar ze wel om de zoveel tijd (behoorlijk) verharen. Af en toe een kam door de haren is voldoende en alleen tijdens de rui tijdelijk intensief kammen. Te veel borstelen stimuleert juist een voortdurende verharing. ■

VOOR MEER INFORMATIE:

www.welshcorgiclub.nl
(Cardigan en Pembroke)
www.wccn.nl (Welsh Corgi Cardigan)
<http://vastgotaspets-vereniging.nl>
www.lancashireheelerclub.nl